

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาคปกติ ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการ ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาคปกติ ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการ ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาเทคนิคการฝึกอบรม และการประชุมในภาคเรียน 1/2557, 1/2558 และ 1/2559 จำนวนทั้งสิ้น 355 คน โดยผู้วิจัยได้เปรียบเทียบคะแนนงานเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาทั้ง 3 ภาคเรียน ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ใบงาน ข้อสอบอัตนัย และเกณฑ์การตรวจข้อสอบอัตนัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด พิสัย ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม การทดสอบค่าเอฟ และการวิเคราะห์ความยากและอำนาจจำแนกของข้อสอบอัตนัยที่ใช้ในแต่ละภาคเรียนโดยใช้สูตรของ ดี อาร์ ไวทนี และ ดี แอล ซาเบอร์ส (D. R. Whitney and D. L. Sabers)

นอกจากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาคปกติ ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการ ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เรียนรายวิชาเทคนิคการฝึกอบรม และการประชุมในภาคเรียน 1/2559 จำนวนทั้งสิ้น 33 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ การแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิเคราะห์แก่นสาระ (Thematic analysis) สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการวิจัยพบว่าวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้ง 3 แบบที่ใช้ในภาคเรียน 1/2557, 1/2558 และ 1/2559 ส่งผลให้คะแนนของนักศึกษาแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 กล่าวคือ วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในภาคเรียน 1/2558 ซึ่งมีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจชิ้นงานเป็นรายบุคคล และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาในชั้นเรียนร่วมกับวิธีสอนแบบปกติ และวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในภาคเรียน 1/2559 ซึ่งมีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจชิ้นงานเป็นรายบุคคล และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาในชั้นเรียน ประกอบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้สื่อภาพถ่ายชิ้นงานร่วมกับวิธีสอนแบบปกติ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติโดยไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในภาคเรียน 1/2557 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อวิเคราะห์ความยากและอำนาจจำแนกของข้อสอบอัตนัยที่ใช้ในภาคเรียนทั้ง 3 ภาคเรียน พบว่า ข้อสอบอัตนัยแต่ละชุดที่ใช้ในแต่ละภาคเรียนมีดัชนีค่าความยากอยู่ในระดับปานกลาง และมีดัชนีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในระดับสูง

ทั้งนี้ผู้วิจัยสามารถสรุปความคิดเห็นที่มีต่อวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาคปกติ ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการ ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาเทคนิคการฝึกอบรม และการประชุมในภาคเรียน 1/2559 ได้ดังนี้

1. ข้อดีของการให้ข้อมูลย้อนกลับชิ้นงานเขียนที่ผู้สอนนำมาใช้

1.1 ส่งผลดีต่อคะแนนสอบ

วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ผู้สอนนำมาใช้ช่วยให้นักศึกษาทราบว่าตนเองทำชิ้นงานเขียนได้ถูกต้องหรือไม่อย่างไร ถ้าไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับก็จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดคิดว่าชิ้นงานถูกต้องแล้ว ซึ่งจะส่งผลเชิงลบโดยตรงต่อคะแนนการเขียนโครงการฝึกอบรม

1.2 เข้าใจชัดเจน ทันเวลา

นักศึกษาเข้าใจข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนได้อย่างชัดเจน เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ทันเวลา ช่วยให้นักศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขและปรับปรุงชิ้นงานเขียนในครั้งต่อไปได้เป็นอย่างดี

2. ข้อดีของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจชิ้นงานเขียนโครงการฝึกอบรมเป็นรายบุคคล โดยการใช้ปากกาแดงทำสัญลักษณ์เฉพาะจุดที่เขียนผิด

2.1 รู้ว่าผิดตรงไหน รู้ว่าทำถูกต้องแล้วตรงจุดใด

การใช้ปากกาแดงทำให้นักศึกษาสามารถเห็นข้อบกพร่องได้อย่างชัดเจนว่าเขียนชิ้นงานผิดตรงจุดไหนบ้าง ช่วยให้ทราบว่าต้องแก้ไขในจุดใดบ้าง นอกจากนั้นนักศึกษาจะตีความว่าหัวข้อใดที่ไม่มีการทำสัญลักษณ์ด้วยปากกาแดง แสดงว่าเขียนหัวข้อนั้นได้ถูกต้องแล้ว

2.2 แก้ไขชิ้นงานให้ถูกต้อง จดจำจุดที่ผิด นำไปเตรียมตัวก่อนสอบ และใช้ในระหว่างการสอบ

นักศึกษาจะแก้ไขชิ้นงานให้ถูกต้อง โดยเฉพาะจุดที่มีการทำสัญลักษณ์ด้วยปากกาแดง แล้วนำชิ้นงานที่ผ่านการปรับปรุงจนมีความถูกต้องสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นไปใช้เป็นแนวทางวางแผนการเขียนโครงการฝึกอบรมในการสอบ เพื่อให้เกิดความถูกต้องมากยิ่งขึ้น โดยในระหว่างเวลาระหว่างการเตรียมตัวก่อนสอบ และระหว่างทำข้อสอบ นักศึกษาจะพยายามจดจำทั้งประเด็นที่ตนเอง และเพื่อนในชั้นเรียนเคยทำผิด เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดในจุดเดิมๆ ซ้ำอีกครั้ง สำหรับจุดที่ได้ถูกต้องแล้วนักศึกษาจะไม่ได้ให้ความสำคัญเป็นพิเศษ เพราะไม่ใช่จุดที่เป็นปัญหา

3. ข้อจำกัดของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจชิ้นงานเขียนโครงการฝึกอบรมเป็นรายบุคคล โดยการใช้ปากกาแดงทำสัญลักษณ์เฉพาะจุดที่เขียนผิด

3.1 ไม่ได้ทำสัญลักษณ์แต่ก็ผิด

ด้วยระยะเวลาในการตรวจชิ้นงานที่มีอยู่อย่างจำกัด เพราะผู้สอนต้องเร่งตรวจและคืนชิ้นงานเป็นรายบุคคลในชั้นเรียนในวันที่นักศึกษาส่งงานในชั้นเรียนทันที ถึงแม้ว่าวิธีการดังกล่าวจะมีข้อดีในหลายประเด็น เช่น เข้าใจง่าย ชัดเจน รวดเร็ว แต่ผู้สอนก็มีข้อจำกัดในเรื่องของความสามารถ

ในการตรวจสอบงานแต่ละชิ้นอย่างละเอียด ส่งผลให้ไม่ได้ทำสัญลักษณ์ในจุดที่ผิดในแต่ละชิ้นงานไว้อย่างครบถ้วน ซึ่งอาจสร้างความเข้าใจผิดให้แก่ นักศึกษาได้

3.2 ไม่รู้ว่าต้องแก้ไขอย่างไร เพราะขาดการเขียนอธิบาย

ถึงแม้ว่านักศึกษาจะรู้ว่าผิดตรงจุดใดบ้าง ก็ยังไม่สามารถรู้ได้ถึงวิธีการแก้ไขชิ้นงานเขียนให้ถูกต้องได้ ดังนั้นนักศึกษาจึงได้ให้ข้อเสนอแนะว่าหากผู้สอนมีเวลาในการตรวจชิ้นงานมากขึ้น นักศึกษาต้องการให้ผู้สอนตรวจชิ้นงานเขียนให้ละเอียดมากกว่าการใช้ปากกาแดงทำสัญลักษณ์จุดที่ผิด เช่น การเขียนอธิบายสั้นๆ เกี่ยวกับข้อผิดพลาดของชิ้นงาน การตรวจให้คะแนนเหมือนกับการสอบ เป็นต้น ดังนั้นนักศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะว่าหากผู้สอนมีเวลาในการตรวจชิ้นงานมากขึ้น นักศึกษาต้องการให้ผู้สอนตรวจชิ้นงานเขียนให้ละเอียดมากกว่าการใช้ปากกาแดงทำสัญลักษณ์จุดที่ผิด เช่น การเขียนอธิบายสั้นๆ เกี่ยวกับข้อผิดพลาดของชิ้นงาน การตรวจให้คะแนนเหมือนกับการสอบ เป็นต้น

4. ข้อดีของการคืนชิ้นงานเขียนโครงการฝึกอบรมให้แก่ นักศึกษาแต่ละคนในชั้นเรียน

เกิดการเปรียบเทียบชิ้นงานระหว่างกันของนักศึกษา กล่าวคือ เมื่อนักศึกษาได้รับชิ้นงานที่ตรวจแล้วคืนพร้อมกันในชั้นเรียน นักศึกษามีการนำชิ้นงานของตนเองไปเปรียบเทียบกับชิ้นงานของเพื่อนๆ ในชั้นเรียนด้วยว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร มีการวิพากษ์วิจารณ์ชิ้นงานของกันและกันว่าเพราะเหตุใดจึงถูก เพราะเหตุใดจึงผิด ช่วยให้นักศึกษาได้แนวทางในการแก้ไขปรับปรุงชิ้นงานของตนเอง

5. ข้อดีของการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนโครงการฝึกอบรมด้วยวาจาในชั้นเรียน พร้อมกันในคราวเดียว

5.1 ใช้เวลาน้อยกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นรายบุคคล

5.2 นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจที่เท่าเทียมกัน จากการอธิบายของผู้สอนในครั้งเดียว เพราะได้ทราบข้อมูลทั้งของตนเองและของเพื่อนร่วมชั้นเรียน

5.3 นักศึกษาสามารถเห็นข้อบกพร่องประเด็นอื่นๆ ที่ปรากฏอยู่ในชิ้นงานของเพื่อนร่วมชั้นเรียนทำให้ได้เรียนรู้ข้อผิดพลาดจากชิ้นงานอื่น

5.4 นักศึกษามีโอกาสที่จะเปรียบเทียบชิ้นงานของตนเองกับชิ้นงานของเพื่อน ทั้งในจุดที่ผิด หรือจุดที่ถูกต้อง ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตัวเอง

5.5 เป็นช่องทางที่ช่วยให้นักศึกษากลุ่มที่ไม่กล้าถามในชั้นเรียน และไม่ต้องการเข้าพบผู้สอนเป็นรายบุคคล ได้มีโอกาสทำความเข้าใจกับชิ้นงานของตนเองได้ ทั้งในจุดที่ถูกต้องและจุดที่ผิดพลาด

5.6 เป็นทางออกที่ดีในการแก้ไขปัญหาผู้สอนและผู้เรียนมีเวลาว่างไม่ตรงกัน ทำให้ไม่สามารถนัดพบกันแบบตัวต่อตัวนอกเวลาเรียนได้

6. ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการให้ดูชิ้นงานโครงการฝึกอบรมที่มีข้อบกพร่องในชั้นเรียนโดยใช้สื่อภาพถ่ายชิ้นงาน

6.1 เห็นข้อบกพร่องชัดเจนมากยิ่งขึ้น

การแสดงตัวอย่างชิ้นงานที่มีปัญหาให้นักศึกษาเห็นควบคู่กับการอธิบายเพิ่มเติมจากผู้สอน ช่วยให้นักศึกษาเห็นภาพข้อผิดพลาดต่างๆ ที่ผู้สอนกำลังพูดถึงได้อย่างรวดเร็ว สามารถทำความเข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังช่วยให้นักศึกษาสามารถเปรียบเทียบประเด็นข้อบกพร่องต่างๆ ที่ปรากฏในชิ้นงานบนจอภาพกับชิ้นงานของตนเอง ทำให้นักศึกษาสามารถหาข้อสรุปได้ว่าชิ้นงานของตนเองนั้นถูกต้องหรือผิดพลาด ถึงแม้ว่าผู้สอนจะไม่ได้ทำสัญลักษณ์ปากกาแดงไว้ในชิ้นงานก็ตาม ส่งผลเชิงบวกโดยตรงต่อการทำชิ้นงานในครั้งต่อไป

6.2 สื่อภาพถ่ายช่วยกระตุ้นให้เกิดความสนใจ

การใช้สื่อภาพถ่ายประกอบคำอธิบายของผู้สอนสามารถช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความสนใจฟัง และเรียนรู้ได้ดีมากยิ่งขึ้น

6.3 ยินดีที่จะเป็นกรณีตัวอย่าง

นักศึกษาที่ชิ้นงานมีปัญหา ทั้งกลุ่มที่ถูกนำชิ้นงานไปแสดงบนจอภาพหน้าชั้นเรียน และกลุ่มที่ไม่ได้ถูกนำชิ้นงานไปแสดง มีความคิดเห็นเชิงบวกต่อการที่ผู้สอนนำชิ้นงานไปแสดง และการถูกกล่าวถึงหน้าชั้นเรียนแบบไม่ระบุชื่อเจ้าของผลงาน

6.4 ได้เรียนรู้ข้อบกพร่องจากชิ้นงานของเพื่อนร่วมชั้นเรียน

การได้มีโอกาสเห็นข้อบกพร่องที่หลากหลายรูปแบบจากชิ้นงานของผู้อื่น ถือเป็นการเรียนรู้ข้อผิดพลาดทั้งจากชิ้นงานของตนเอง ผ่านการตรวจและคืนกลับโดยผู้สอน รวมถึงชิ้นงานของเพื่อนร่วมชั้นเรียนคนอื่นๆ ผ่านจอภาพในชั้นเรียน ทำให้นักศึกษามีการเปรียบเทียบผลงานของตนเองกับผลงานของคนอื่น ช่วยให้เกิดการพัฒนาชิ้นงานขึ้นต่อไป ในทางที่ดียิ่งขึ้น

7. ข้อควรระวังในการใช้สื่อภาพถ่าย

7.1 ควรปกปิดชื่อเจ้าของผลงาน

นักศึกษาบางกลุ่มแสดงความเห็นว่าหากผู้สอนเปิดเผยชื่อเจ้าของชิ้นงานที่มีปัญหาที่นำชิ้นงานมาแสดงหน้าชั้นเรียนอาจทำให้เจ้าของรู้สึกอายและไม่สบายใจ ดังนั้นวิธีที่ผู้สอนปกปิดชื่อเจ้าของผลงานจึงเป็นวิธีที่เหมาะสมแล้ว

7.2 ไม่ควรแสดงภาพถ่ายชิ้นงานของนักศึกษาจากห้องเรียนอื่น

นักศึกษาจะไม่เกิดความรู้สึกเชิงลบแต่อย่างใดในกรณีที่ผู้สอนแสดงภาพถ่ายชิ้นงานของเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกัน แต่หากเป็นภาพชิ้นงานของกลุ่มเรียนอื่น หรือหากผู้สอนนำภาพชิ้นงานของกลุ่มเรียนตนเองไปให้นักศึกษากลุ่มอื่นๆ ดูเป็นตัวอย่าง นักศึกษาจะรู้สึกวิตกกังวล และไม่สบายใจมากกว่า

8. ข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการให้ข้อมูลย้อนกลับจากนักศึกษา

8.1 ต้องการทั้งข้อมูลย้อนกลับเชิงบวก และเชิงลบ

ถ้าผู้สอนไม่มีข้อจำกัดด้านเวลาในการตรวจสอบความถูกต้องของชิ้นงาน นักศึกษาต้องการให้ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับทั้ง 2 แบบ คือ ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวก (Positive feedback) และข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ (Negative feedback)

8.2 ต้องการข้อมูลย้อนกลับหลายๆ แบบ

การที่ผู้สอนเลือกใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่หลากหลาย ย่อมสามารถเข้าถึงวิธีการเรียนรู้ของนักศึกษาแต่ละคนที่มีความแตกต่างกันได้

9. แนวคิดเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นรายบุคคล

9.1 ควรให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นรายบุคคลเฉพาะนักศึกษาบางกลุ่ม

การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นรายบุคคลเหมาะสำหรับนักศึกษาบางกลุ่มที่ไม่สามารถทำความเข้าใจข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับด้วยตนเอง หรือชิ้นงานมีข้อบกพร่องมากผิดปกติ ดังนั้นผู้สอนจึงควรเปิดโอกาสให้แก่นักศึกษากลุ่มดังกล่าว โดยระบุรายชื่อนักศึกษาที่จะต้องมาเข้าพบเป็นรายบุคคล หลังจากเลิกชั้นเรียนแล้ว เพื่อป้องกันปัญหานักศึกษาไม่ยอมมาเข้าพบด้วยตนเอง ซึ่งวิธีการดังกล่าวจะช่วยให้นักศึกษาที่ประสบปัญหาในการเขียนชิ้นงานสามารถทำความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

9.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นรายบุคคลมีข้อจำกัด

การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นรายบุคคลนอกจากจะใช้เวลามาก เสียเวลาทั้งผู้สอนและนักศึกษาแล้ว ยังอาจทำให้นักศึกษาบางคนเกิดภาวะเครียด มีความรู้สึกไม่สบายใจ กังวลใจ ที่จะต้องเข้าพบเพื่อพูดคุยกับผู้สอนเป็นรายบุคคล และอาจส่งผลต่อความเข้าใจที่ไม่ตรงกันของนักศึกษาแต่ละคน อันเนื่องมาจากการตีความหมายของนักศึกษาแต่ละคนที่แตกต่างกันในบางประเด็น

10. ข้อดีของการตรวจสอบข้อสอบโดยใช้เกณฑ์การตรวจสอบอรรถนัย (Rubric)

10.1 การตรวจให้คะแนนมีความเป็นมาตรฐานเดียวกัน เท่าเทียมกัน สร้างความรู้สึกเป็นธรรม และสร้างความเชื่อมั่นให้นักศึกษาว่าคะแนนที่ได้รับมีความถูกต้องและเชื่อถือได้

10.2 มีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละจุดอย่างชัดเจน มีความโปร่งใส หากนักศึกษามีข้อสงสัยเกี่ยวกับคะแนนที่ได้ก็สามารถตรวจสอบย้อนกลับได้

10.3 ผู้สอนสามารถอธิบายและชี้แจงนักศึกษาเป็นรายบุคคลได้ เกี่ยวกับที่มาของคะแนนได้ว่า คะแนนที่ได้มาจากจุดใด หรือไม่ได้คะแนนจากจุดนั้นเพราะเหตุใด

10.4 ช่วยให้นักศึกษาสามารถประมาณการคะแนนสอบและประเมินตนเองได้ว่าคะแนนที่ได้รับมาจากจุดใด ส่งผลให้นักศึกษาที่มีความกังวลใจหรือมีข้อสงสัยเกี่ยวกับคะแนนสอบมีจำนวนน้อยลง

อภิปรายผล

ข้อสอบอัตนัย หรือข้อสอบความเรียง (Essay item) เป็นข้อสอบที่ผู้สอบต้องเขียนตอบโดยการหาคำตอบด้วยตนเอง ภายใต้ประเด็นคำถามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้ โดยผู้สอบต้องใช้ภาษาและความสามารถของตนเองในการเรียบเรียงหรือจัดระเบียบความรู้ที่ได้ออกมาเป็นภาษาเขียน พิชิตฤทธิ์จรูญ (2545: 105-106) กล่าวว่า ถึงแม้ข้อสอบอัตนัยจะมีข้อดี อาทิ สร้างได้ง่าย ผู้ตอบไม่มีโอกาสในการเดาหรือเดาได้น้อยมาก ทำให้ผู้ตอบมีโอกาสใช้ความรู้ ความคิด และความสามารถในการใช้ภาษาอย่างกว้างขวาง ตลอดจนสามารถวัดสมรรถภาพหรือพฤติกรรมต่างๆ ได้ทุกด้านโดยเฉพาะกระบวนการคิดวิเคราะห์ และสังเคราะห์ แต่ข้อสอบอัตนัยก็มีข้อจำกัดในบางประการ ได้แก่ มีความเชื่อมั่นต่ำ และมักขาดความเที่ยงตรงในการตรวจ เนื่องจากการตรวจให้คะแนนทำได้ยาก ไม่คงที่ ขาดความแม่นยำ มีโอกาสที่จะเกิดความลำเอียงได้ง่าย ใช้เวลาในการตรวจมาก จึงไม่เหมาะสมสำหรับใช้สอบในกรณีที่ผู้สอบจำนวนมาก สอดคล้องกับ กัญญา ลินทรต้นศิริกุล (2552: 151-152) ที่กล่าวว่า ข้อสอบแบบความเรียง เป็นข้อสอบที่ตรวจได้ยาก และใช้เวลาในการตรวจนาน ดังนั้นมาตรฐานที่ใช้ในการตรวจจึงต้องคงที่ และเนื่องจากการตรวจให้คะแนนข้อสอบแบบความเรียงนี้เป็นการตรวจด้วยมือ จึงมักเกิดปัญหาผู้ตรวจปรับเปลี่ยนเกณฑ์การให้คะแนนใหม่หลังจากการอ่านกระดาษคำตอบของผู้สอบไปบางส่วนแล้ว ส่งผลให้คะแนนของผู้สอบที่ตรวจให้คะแนนไปเรียบร้อยแล้วผิดพลาด อาจได้คะแนนสูงเกินจริง หรือได้คะแนนต่ำกว่าที่ควรจะเป็น

ด้วยข้อจำกัดของข้อสอบอัตนัยซึ่งเป็นข้อสอบที่ตรวจให้คะแนนได้ยาก และใช้เวลามากในการตรวจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องกำหนดมาตรฐานที่ใช้ในการตรวจให้คงที่ เพื่อป้องกันปัญหาที่เกิดจากความลำเอียง และปัญหาที่เกิดขึ้นจากเกณฑ์การตรวจไม่ชัดเจน ทั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการตรวจให้คะแนนเป็นส่วนๆ (Analytic approach) หรือเป็นจุดๆ โดยดูว่าส่วนใด หรือจุดใดที่ผู้สอบตอบถูกต้องก็จะได้คะแนนในส่วนนั้นหรือจุดนั้น โดยใช้หลักการของรูบรีค (Rubric) มาใช้เป็นเครื่องมือในการตรวจให้คะแนนข้อสอบอัตนัยสำหรับนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม (รายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 3) ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ รายการประเมินจำนวนทั้งสิ้น 17 หัวข้อ และคำบรรยายแต่ละระดับคุณภาพของรายการประเมิน ซึ่งจัดเป็นเกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วน (Analytic rubric or analytic score) โดยแต่ละรายการประเมินมีการเขียนบรรยายระดับคุณภาพแต่ละระดับคุณภาพไว้อย่างชัดเจน (ไพฑูรย์โพธิ์สาร, 2554: 245) ทั้งนี้ผลจากการวิเคราะห์ข้อสอบอัตนัย โดยใช้เกณฑ์ดังกล่าวพบว่าข้อสอบอัตนัยที่ใช้ในแต่ละภาคเรียนถึงแม้ว่าจะเป็นข้อสอบคนละชุด แต่มีดัชนีค่าความยากอยู่ในระดับปานกลาง และมีดัชนีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในระดับสูง จัดอยู่ในระดับเดียวกันทั้ง 3 ภาคเรียน

ผลการวิจัยพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับในภาคเรียน 1/2558 และ 1/2559 โดยการตรวจความถูกต้องของงานเขียนโครงการฝึกอบรมเป็นรายบุคคล ซึ่งถือเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบเป็นรายบุคคลแบบตัวต่อตัว และจัดเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการเขียน เนื่องจากผู้สอนใช้สัญลักษณ์วงกลม เพื่อแสดงให้เห็นถึงความบกพร่องในการเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาแต่ละคน หลังจากนั้นจึงคืนชิ้นงานให้นักศึกษาทุกคน แล้วมีการให้คำแนะนำในการเขียนโครงการฝึกอบรมด้วย

วาทาในชั้นเรียนอีกครั้ง โดยเฉพาะหัวข้อที่นักศึกษาส่วนใหญ่เขียนไม่ถูกต้อง ทั้งนี้ในภาคเรียน 1/2559 ผู้สอนได้นำสื่อภาพถ่ายมาใช้ในการแสดงตัวอย่างข้อบกพร่องที่พบค่อนข้างบ่อย โดยการเลือกถ่ายภาพหัวข้อที่เขียนไม่ถูกต้องจากชิ้นงานของนักศึกษาบางคน (มีการปกปิดชื่อเจ้าของผลงาน) เพื่อให้ให้นักศึกษาเห็นตัวอย่างความผิดพลาดในการเขียนแต่ละหัวข้อได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้นระหว่างที่ผู้สอนให้คำแนะนำแนวทางในการแก้ไขการเขียนโครงการฝึกอบรมด้วยวาทาในชั้นเรียน แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบร่วมกับวิธีสอนแบบปกติสามารถช่วยพัฒนาทักษะการเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษาได้ อย่างไรก็ตามผลการวิจัย พบว่าคะแนนของนักศึกษาในภาคเรียน 1/2558 และ 1/2559 นั้นไม่มีความแตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เหมือนฝัน ชมมณี และ สิริพันธุ์ สุวรรณมรรคา (2557: 489) และ จิตติมา กาวีระ และ ศิริลักษณ์ อูสาหะ (2551: 83-84) ที่พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับส่งผลเชิงบวกต่อความสามารถในการเขียนของผู้เรียน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปิยัญฐ์ ศรีชะตา และ รัชณี ขวัญบุญจัน (2557: 674) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการรักบี้ฟุตบอล ระหว่างกลุ่มการให้ข้อมูลย้อนกลับ และ กลุ่มการใช้สื่อวีดิทัศน์ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจและคืนชิ้นงานเป็นรายบุคคล แล้วจึงให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาทาในชั้นเรียน โดยอาจมีหรือไม่มีสื่อภาพถ่ายตัวอย่างชิ้นงานที่มีความผิดพลาดประกอบการอธิบายในชั้นเรียนด้วยหรือไม่ก็ได้ เนื่องจากผลการวิจัยพบว่าวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในภาคเรียนที่ 1/2558 และ 1/2559 นั้นไม่ได้ส่งผลต่อคะแนนแต่อย่างใด

วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ผู้สอนใช้ในภาคเรียน 1/2559 ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจชิ้นงานเป็นรายบุคคล แล้วคืนชิ้นงานให้แก่นักศึกษาในชั้นเรียนเป็นรายบุคคล และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาทาในชั้นเรียนพร้อมกันในคราวเดียว โดยใช้สื่อภาพถ่ายตัวอย่างชิ้นงานที่ผิดพลาดแบบต่างๆ ในชั้นเรียน สามารถช่วยให้นักศึกษาทำคะแนนได้สูงสุดเมื่อเทียบกับภาคเรียน 1/2557 และ 1/2558 ซึ่งเมื่อพิจารณาวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ผู้สอนนำมาใช้ในภาคเรียน 1/2559 พบว่ามีลักษณะเด่น 2 ประการดังนี้

1. เน้นให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ (Negative feedback) กล่าวคือ ผู้สอนจะตรวจชิ้นงานเป็นรายบุคคลโดยทำสัญลักษณ์ด้วยปากกาแดงเฉพาะจุดที่นักศึกษาทำผิด เพื่อให้นักศึกษาทราบว่าพวกเขาทำผิดตรงจุดไหน หลังจากนั้นจึงให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาทาในชั้นเรียนพร้อมกันในคราวเดียว เพื่ออธิบายวิธีการแก้ไขจุดที่ผิดนั้น สอดคล้องกับที่ Lipnevich & Smith (2009) สรุปไว้ว่าผู้เรียนต้องการทราบเพียงคำแนะนำว่าพวกเขาทำผิดตรงไหน จะต้องแก้ไขอย่างไรเท่านั้น นอกจากนั้นวิธีการดังกล่าวยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Konold, Miller, & Konold (2004) ที่กล่าวว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับชิ้นงานด้วยการทำสัญลักษณ์ว่าถูก หรือ ผิด ในลักษณะของการให้ข้อมูลย้อนกลับทางอ้อม (Indirect feedback) นั้น ถือเป็นวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ไม่มีคุณภาพ เพราะไม่สามารถช่วยพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนได้ เพราะข้อมูลย้อนกลับในลักษณะดังกล่าวอาจส่งผลให้ผู้เรียนไม่เข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ที่ผู้สอนได้ให้ข้อเสนอแนะลงไปชิ้นงาน จนส่งผลให้ผู้เรียนไม่สนใจที่จะแก้ไขชิ้นงานให้ถูกต้อง หรือ อาจส่งผลให้ผู้เรียนตีความผิด ทำให้ชิ้นงานที่ผู้เรียนแก้ไขเรียบร้อยแล้ว

ไม่ถูกต้องอีกเช่นเคย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ปัญหาเกิดจากความเข้าใจผิดของผู้เรียนทำตีความข้อมูลย้อนกลับไม่ถูกต้อง ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพของชิ้นงาน สอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่า ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะรู้ว่าผิดตรงจุดใดบ้าง ก็ยังไม่สามารถรู้ได้ถึงวิธีการแก้ไขชิ้นงานเขียนให้ถูกต้องได้ ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องอธิบายให้ข้อมูลเพิ่มเติมและให้รายละเอียดที่เพียงพอต่อการพัฒนาชิ้นงานของผู้เรียนด้วย ซึ่งการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นวจา แม้ว่าจะใช้ระยะเวลาเพียงไม่กี่นาที แต่ก็เกิดประโยชน์อย่างมากต่อพฤติกรรมของผู้เรียนในระยะยาว เช่นเดียวกับที่ O'Donovan, Rust & Price (2016) กล่าวว่า การสนทนาระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนในชั้นเรียน คำนึงได้ว่าเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนซึ่งจัดเป็นวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับอีกแบบหนึ่ง หรืออีกนัยหนึ่งคือผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการพูด (Oral feedback) แทนการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการเขียน (Written feedback) ได้ ซึ่งการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการพูดสามารถให้ผลดีได้มากกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการเขียน

2. ทันเวลา (Timely) กล่าวคือ การให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนเสร็จสิ้นในชั้นเรียน หลังจากนักศึกษาส่งชิ้นงานในช่วงต้นชั่วโมง ซึ่งใช้ระยะเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง (ตรวจชิ้นงานเป็นรายบุคคล ไม่เกิน 50 นาที, จัดเตรียมสื่อภาพถ่ายตัวอย่างชิ้นงานที่ผิดพลาด ไม่เกิน 20 นาที, ให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาในชั้นเรียน ไม่เกิน 50 นาที) เนื่องจากการตรวจชิ้นงานเป็นรายบุคคลโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทางอ้อม นั้นผู้สอนไม่ได้แก้ไขชิ้นงานเขียนให้ แต่ตรวจสอบชิ้นงานเขียนแล้วระบุประเด็นที่ผิดพลาดด้วยการทำสัญลักษณ์วงกลมด้วยปากกาสีแดงตรงจุดที่ผิดเท่านั้น Hosseiny (2014) กล่าวว่า การทำสัญลักษณ์จุดที่ผิดในชิ้นงานเป็นวิธีทั่วไปที่ช่วยให้ผู้สอนสามารถตรวจชิ้นงานเขียนคืนผู้เรียนได้เร็วที่สุด ซึ่งถือว่าเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ทันเวลา นักศึกษาสามารถนำข้อมูลย้อนกลับนั้นไปใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงได้อย่างทันเวลา ก่อนการสอบ หรือก่อนที่จะถูกประเมินในสัปดาห์ถัดไป (Beaumont, O'Doherty & Shannon, 2011; Nicol, 2010) ซึ่งคุณสมบัติข้อนี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีคุณภาพ (Mulliner & Tucker, 2017; Weaver, 2006; Nicol & Macfarlane-Dick, 2006)

ข้อเสนอแนะจากนักศึกษา

1. ควรมอบหมายให้นักศึกษาอ่านเนื้อหาในหัวข้อ การเขียนโครงการฝึกอบรม มาล่วงหน้า โดยมีการทดสอบก่อนเรียน แล้วจึงบรรยายเนื้อหาอย่างละเอียด และมอบหมายให้นักศึกษาไปฝึกเขียนโครงการฝึกอบรม และมีการยกตัวอย่างข้อสอบเก่าที่เคยใช้สอบจริง เพื่อให้นักศึกษาได้ทดลองทำข้อสอบก่อนการสอบจริง และมีการให้ข้อมูลย้อนกลับในรูปแบบเดิม กล่าวคือ วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจชิ้นงานเป็นรายบุคคล วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาในชั้นเรียน และวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการใช้สื่อภาพถ่ายชิ้นงาน

2. ควรปรับเปลี่ยนแผนบริหารการสอนในแต่ละสัปดาห์ เพื่อให้อาจารย์มีระยะเวลาในการตรวจชิ้นงานมากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้สามารถตรวจชิ้นงานได้อย่างละเอียดมากยิ่งขึ้น โดยเริ่มสอนใน

สัปดาห์ที่ 1 เพื่อให้มีระยะเวลาเรียนในหัวข้อ การเขียนโครงการ เพิ่มจากเดิมที่มีระยะเวลาในการเรียนเพียง 2 สัปดาห์เป็น 3 สัปดาห์

3. ควรพิจารณาปรับเปลี่ยนตารางเวลาเรียน เพื่อให้มีระยะเวลาในการเรียนและทำกิจกรรมการเรียนในหัวข้อ การเขียนโครงการ มากยิ่งขึ้น โดยอาจใช้วิธีสอนเสริม (Make up) กล่าวคือ เพิ่มเวลาเรียนนอกเหนือจากเวลาปกติ แต่อย่างไรก็ตามวิธีการดังกล่าวก็มีข้อจำกัดในเรื่องเวลาว่างของนักศึกษาและอาจารย์ที่อาจไม่ตรงกัน ส่งผลให้นักศึกษาเข้าเรียนไม่ครบตามจำนวน หรือขยายเวลาเรียนออกไปในกรณีที่อาจารย์และนักศึกษาไม่มีการกิจใดหลังจากเลิกเรียนคาบนั้น โดยจำเป็นต้องแจ้งนักศึกษาล่วงหน้าว่าจะมีการเพิ่มเวลาเรียนในวันและเวลาใด หรือลดระยะเวลาในการทำชิ้นงานของนักศึกษา หรือให้ส่งชิ้นงานเร็วขึ้น เพื่อให้อาจารย์มีเวลาตรวจชิ้นงานก่อนเข้าเรียน เพราะการตรวจชิ้นงานในช่วงโมงเรียนทำให้มีเวลาตรวจชิ้นงานต่อขึ้นค่อนข้างน้อย

4. ควรให้เวลานักศึกษาได้ทบทวนชิ้นงานของตนเอง และเปรียบเทียบชิ้นงานของตนเองกับเพื่อนในชั้นเรียนหลังจากได้รับคืนชิ้นงานจากอาจารย์ ประมาณ 15-20 นาที เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสคิดวิเคราะห์ หากคำตอบด้วยตนเองก่อนเกี่ยวกับข้อบกพร่องของชิ้นงานของตนเอง หลังจากนั้นอาจารย์จะใช้สื่อภาพถ่ายประกอบคำอธิบายในช่วงท้ายชั่วโมง

5. ควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ซักถามเป็นรายบุคคล ตามความสนใจของนักศึกษา ท้ายชั่วโมงเรียนหรือหลังจากเลิกชั้นเรียนแล้ว หรืออาจจัดทำไลน์กลุ่ม (group line) เพื่อสามารถให้คำปรึกษาแก่นักศึกษานอกเวลาเรียนได้

6. ควรนำตัวอย่างวิธีการเขียนที่มีปัญหาข้อบกพร่องมาให้นักศึกษาเรียนรู้หลังจากบรรยายหัวข้อการเขียนโครงการ หรือก่อนที่จะมอบหมายการบ้านให้นักศึกษาไปเขียนโครงการฝึกอบรม

7. ควรระบุรายชื่อนักศึกษาที่สามารถทำชิ้นงานได้ในเกณฑ์ดี มีความถูกต้องสมบูรณ์ มีคุณภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่อาจารย์กำหนดไว้ หรือมีข้อผิดพลาดน้อยที่สุด เพื่อให้นักศึกษาที่มีปัญหาในการทำชิ้นงานไปศึกษาแนวทางการเขียนจากนักศึกษาในกลุ่มเก่ง ซึ่งนักศึกษาในกลุ่มดังกล่าวจะสามารถให้คำแนะนำในการพัฒนาชิ้นงานให้แก่เพื่อนร่วมชั้นเรียนคนอื่นๆ ได้

8. ควรสรุปประเด็นข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมดอีกครั้งท้ายชั่วโมงว่านักศึกษาส่วนใหญ่มักจะทำผิดในประเด็นใดบ้าง

9. ควรมีเฉลยตัวอย่างชิ้นงานที่ถูกต้องสมบูรณ์ เนื่องจากนักศึกษาต้องการเห็นชิ้นงานที่มีคุณภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่อาจารย์กำหนด เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการทำข้อสอบ

10. ควรให้ความสำคัญกับการย้ำข้อผิดพลาดของนักศึกษา โดยการใช้สื่อภาพถ่ายในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น และเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ซักถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจที่ถูกต้องในช่วงท้ายชั่วโมงอีกครั้ง

11. ควรแจ้งเกณฑ์การตรวจข้อสอบอัตนัยให้นักศึกษาทราบล่วงหน้าก่อนมอบหมายให้ไปทำชิ้นงานเป็นการบ้าน เพื่อให้นักศึกษานำเกณฑ์การตรวจข้อสอบอัตนัยไปใช้เป็นแนวทางในการเขียนชิ้นงานให้ถูกต้องสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นการทราบเกณฑ์การตรวจข้อสอบอัตนัยล่วงหน้าจะช่วยให้ นักศึกษาสามารถทำคะแนนสอบสูงขึ้นได้ และลดข้อผิดพลาดในการเขียนโครงการฝึกอบรมในห้องสอบลงได้

12. ควรให้นักศึกษานำชิ้นงานกลับไปแก้ไข แล้วนำชิ้นงานมาส่งอีกครั้ง เพื่อให้อาจารย์ได้ตรวจเป็นครั้งที่ 2 หรือนำเกณฑ์การตรวจสอบข้อสอบอัตนัยมาให้นักศึกษาใช้เป็นแนวทางในการตรวจประเมินให้คะแนนชิ้นงานของเพื่อน แต่ควรเป็นการสลับการตรวจชิ้นงานระหว่างหมู่เรียนมากกว่า สลับกันในกลุ่มเรียนเดียวกัน เพื่อป้องกันปัญหาการประเมินที่ไม่เที่ยงตรงเนื่องจากความสัมพันธ์ส่วนบุคคลของนักศึกษา

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งถัดไป

1. ควรนำเกณฑ์การตรวจสอบข้อสอบอัตนัยซึ่งผู้สอนใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินให้คะแนนงานเขียนโครงการฝึกอบรมให้นักศึกษานำไปประเมินชิ้นงานซึ่งกันและกัน แล้วมีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน (Peer feedback) เปรียบเทียบกับวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยผู้สอน
2. ควรศึกษาผลจากการให้นักศึกษาทราบแนวทางการประเมินให้คะแนน หรือแนวทางการประเมินคุณภาพงานเขียนโครงการฝึกอบรมล่วงหน้าก่อนการสอบว่าจะส่งผลอย่างไรต่อคะแนน หรือคุณภาพงานเขียนโครงการฝึกอบรมของนักศึกษา
3. ควรเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวก และการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบว่าจะส่งผลต่อผู้เรียนแตกต่างกันหรือไม่อย่างไรทั้งในแง่ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพึงพอใจ และทัศนคติของผู้เรียน
4. ควรศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการให้ข้อมูลย้อนกลับ
5. กรณีวิจัยซ้ำในลักษณะเช่นนี้ควรมีการทดสอบก่อนเรียนว่าผู้เรียนแต่ละกลุ่มมีระดับความรู้ความเข้าใจในการเขียนโครงการฝึกอบรมแตกต่างกันหรือไม่ และอาจนำปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียน อาทิ เพศ เกรดเฉลี่ยสะสม มาพิจารณาด้วยว่ามีอิทธิพลต่อคะแนนหรือไม่อย่างไร
6. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของผู้เรียนที่มีต่อข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากผู้สอน กับ คะแนนการเขียนโครงการฝึกอบรม
7. ควรประยุกต์ใช้กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ใบงาน ข้อสอบอัตนัย เกณฑ์การตรวจสอบข้อสอบอัตนัย ในรายวิชาอื่นที่มีหัวข้อเกี่ยวกับการเขียน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียน